

21. navadna nedelja - leto A

Peter izpove vero

Ko je Jezus prišel v pokrajino Cezareje Filipove, je spraševal svoje učence: »Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov?« Rekli so: »Eni, da je Janez Krstnik, drugi, da Elija, spet drugi, da Jeremija ali eden izmed prerokov.« Dejal jim je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Simon Peter je odgovoril; rekel mu je: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.« Jezus pa mu je dejal: »Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Jaz pa ti povem: >Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala. Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.« Tedaj je učencem naročil, naj nikomur ne povejo, da je on Mesija. Mt 16,13-20

Bog je na strani pogumnih

Zakaj je Jezusu tako pomembno, kaj ljudje pravijo o njem? Čisto preprosto. Glede na to, za koga nas ljudje imajo, tako se do nas tudi obnašajo. Če nas imajo za vredne zaupanja, nam zaupajo. Če nas imajo za sposobne na tem ali onem področju, nas prosijo za nasvet. Če smo prijetni za družbo, bodo pri nas iskali družbo. Mar ni tako? No, Jezus je prišel, da bi prinesel na svet sporočilo svojega Očeta, zato mu je ključno, da ga prepoznajo kot Božjega sina.

In za koga ga imajo ljudje? Še enkrat prisluhnimo odgovorom. Eni pravijo, da je Janez Krstnik, drugi, da Elija, spet drugi, da Jeremija ali eden izmed prerokov. Če se zazremo v odgovore, vidimo, da vsi Jezusa primerjajo z nečim, kar že poznajo. Ljudem je namreč varno gledati v preteklost in primerjati novosti z vidika že slišane in videne. Znotraj znanega Jezus ne more oznanjati, saj prinaša čisto novost. Novega vina ni mogoče vliti v stare mehove! A ljudje ostajajo pri starem!

Drugačen je apostol Peter. Ta je očitno poznal zgodovino svojega naroda, a je vztrajno iskal nekaj boljšega. Ker je tvegati razmišljati izven utečenih vzorcev, mu je Bog prišel naproti z globokim razodetjem. Na prvi pogled se zdi preprosto, a ni čisto tako. Peter je veliko tvegati! V Judovski kulturi je bilo prepovedano izgovarjati Božje ime, kaj šele da bi se kdo imel za Boga. Na Jezusa, ki je v sodnem procesu priznal, da je Božji sin, so se usule hude obtožbe: Bogokletje je izrekel, kaj nam je treba še prič? Smrt zasluži! Peter je tvegati popoln preobrat v svojem verovanju, ko je izrekel, da je Jezus Božji sin. Petrovi izpovedi vere zato logično sledi Jezusovo preimenovanje Simona v Petra. Simon na enkrat postane Peter. Na njem stoji prihodnost Cerkve, prihodnost, ki ji seveda Peter niti najmanj ni kos, še več, niti sanja se mu ne, o čem Jezus govori.

V nadaljevanju sledi Jezusov opomin učencem, naj ne govorijo, da je on Mesija. Naj brž je to logičen zaključek v pogledu na tveganje, ki ga Petrova izjava prinaša. Če bi učenci govorili, da je Jezus Mesija, bi verjetno skrajšali čas Njegovega delovanja ali pa bi skrajšali čas svojega življenja, ker bi bili obsojeni bogokletja.

Takšno zapleteno ozadje Petrove izpovedi, nam spregovori o zahtevnosti naše vere, govori nam o tem, komu se Bog razodeva in posledično, komu zaupa pomembne naloge. Izzivalno nas sprašuje, ali je naša vera danes mrtva, ker ni poguma? Ali ni mogoče prav zato, ker smo tako posvečeni kot verniki v njej mlačni, Bog 'pozabil' na 'rekrutiranje' novih duhovnih poklicev. Če ni poguma, ni spoznanj, če ni spoznanj ni pomembnih nalog. Je mogoče naša Cerkev danes brez pomembnega poslanstva, ker v njej ni pravega poguma za zvestoba resničnim idealom?

Poglejmo po vrsti.

Pogum! Mar ni res, da se večina neprestano ozira samo na to, kaj bodo rekli drugi. Ali se to še spodobi ali ne, ali bodo s tem sprejemljivi ali ne? Tako na vseh ravneh. Če ostanemo v Cerkvi: Škofje ugajajo duhovnikom in ljudstvu, ljudstvo pa njim. Župnik ne tvega narediti ničesar, če prej ne zbere ustrezne podpore, razen ko gre za osebni interes. In prav tako je z verniki. Vse je vezano na ugajanje in priznanje. Prav tako v naših skupnostih redovnikov in redovnic.

Bog pa se razodeva pogumnim! Razodeva se tistemu, ki vedno pravi, kakor apostol Peter pred sodnim zborom: Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga? (Apd 4,19) Peter sam ne bi nikoli dojel, da je Jezus Božji sin, če bi pred tem ne tvegala biti grd. Naša še tako goreča prizadevanja nas ne bodo popeljala onkraj znanega, če nam Bog ne bo razodel. Če torej ni spoznanj o prihodnosti – da je tako glede Cerkev na slovenskem že dolgo ni nobena skrivnost – lahko preprosto sklepamo, da nismo dovolj pogumni, da bi nas Bog blagoslovil. Mar ni že vsem zunaj Cerkve jasno, da se dimimo v zatohli kamri svojih starih predstav.

Bog zaupa pomembne naloge pogumnim. Če ni pogumnih vernikov, ni resnično pomembnih nalog, ampak so le naslovi, ki si jih podeljujemo ljudje znotraj uboge človeške pameti.

Pogum, ljudstvo v deželi, je geslo enega slovenskih škofov, a žal se zdi, da imamo le geslo. No, nedvomno nas današnji Evangelij vabi k pogumu. Pogumu biti zvesti notranjemu glasi, ki ga daje Bog, zvesti idealom, ki jih v globini vsi sanjamo. Pogum bo Gospod zagotovo blagoslovil. Seveda ne brez križa. A ta bo že znamenje pomembne naloge. Pogumno torej na pot vere!